

Pohroma

Perdro se před okolním světem a jeho alarmujícími zprávami uzavřel do jakéhosi autismu a ponořil se do práce s plechy, které trčely do všech stran.

Štěňata dole větrila bouřku.

V pět odpoledne se rázem všechno změnilo. Barva oblohy, teplota, složení i vůně vzduchu. Zvedl se vítr a pleskal cípy plachet, které Pedro s Pierrem začínali rozkládat. V tu chvíli mi došlo, že je všechno v háji. Místo toho, aby ti oslové koupili jednu velkou plachtu, která by zakryla střechu i okapy, si raději „půjčili“ od trhovce tři cely. Vezmeme-li v úvahu plochu střechy a její sklon, bylo jasné, že voda mezi těmi plátny proteče, lépe řečeno že se dovnitř vevalí plným proudem. Než jsem stačil vyslovit tuto logickou připomínku, na předloktí mi dopadla dešťová kapka velikosti třešně. Hned nato se strhla povodeň.

Vyděšený a ochromený Pedro, který nevěděl, co si počít, stál s pusou dokořán a plachtou v ruce. Pierre pobíhal sem a tam jako vyplašený králík, uklouzával na taškách a pokoušel se uchytit jeden cíp plachty, aby se nevzdouvala jako na lodi. Já jsem se všemožně snažil zakrýt okap, kterým teklo na všechny strany. Zmocnila se nás panika, byli jsme ztraceni a teklo nám do bot. Na vlastní oči jsem viděl, jak bouřka polyká týdny práce, obrovské sumy peněz, spoustu únavy, práce a odhodlání. Vítr sílil, hřmělo, až se zem otřásala, a všude kolem práskaly blesky. Najednou se zvedl dosud nejsilnější poryv větru, opřel se do špatně upevněných plachet a odnesl je na druhý konec ulice, ne-li světa. Řval jsem na ně, ať slezou ze střechy. Pedro sjel dolů po žebříku, hned za ním Pierre. Promáčený, bičovaný větrem a deštěm jsem stál na trámu a nemohl jsem odtrhnout oči od mohutných vodopádů, které se valily do domu. I rádio stoicky a věrně setrvalo na svém místě a dál na plné pecky vyřvávalo ty své nejapnosti.

Odpovědí mu bylo jedině dunění hromu.

Když bylo po všem, našel jsem své hrdiny i se smečkou zavřené v dodávce. Zdálo se mi, že jsem přes zarosená okna v obličejích těch dvou poprvé spatřil náznaky rozpaků. To oni mohli za tu pohromu. A já jsem byl vinen tím, že jsem jim až do poslední minuty důvěřoval.

Od západu se obloha vyjasnila a dešť ustal. Zato v domě liják pokračoval. Napůl rozpadlým stropem se valila všechna voda z pater a půd. Dopadala na nábytek, na postele, máčela závěsy a zaplavovala koberce. Když jsem vyšel na dvůr, dodávka byla pryč.

Noční telefonát

Na noc jsem se uchýlil do jedné z mála místností v domě, které unikly zpusťošení. Lomcoval mnou vztek, tak jsem kolem desáté zavolal Pedrovi Kantorovi.

„Pane Tanner, víte, kolik je hodin?“

„Děláte si ze mě srandu?“

„Ne, pane Tanner, to vůbec ne. Ale jako je pravda, že se prostě lidem nevolá tak pozdě. Pokud teda není vážný důvod.“

„A vy máte pocit, že to, co se stalo dnes, není vážné?“

„Víte co, v životě se dějou horší tragédie, než tohle, pane Tanner.“

„Tak poslyšte, Kantore. Zítra hned ráno mi s tím svým poskokem koupíte velkou krycí plachtu a přijedete ji položit, aby se mi už do domu nedostala voda. Pak vypadnete, už vás v životě nechci vidět.“

„Jenom klid, pane Tanner, to bude v pohodě.“

„Ne, Kantore, nic nebude v pohodě.“

„Pierre a já jsme přišli na jedno řešení.“

„Kantore, buďte té lásky, nemyslete a jenom udělejte, co vám říkám.“

„Vy jste moc úzkostnej, pane Tanner. Moc lehkó se necháte vykolejit věcma, které za to nestojí.“

„Dobrou noc, Kantore.“

„Pane Tanner...“

„Ano.“

„Ale nevymluvíte mně, že to mohlo počkat do rána.“

Pojištění

Pierre a Pedro se dostavili na stavbu kolem jedenácté a jak bylo jejich zvykem, vypustili do zahrady psy. Nebe bylo jasné, slibně a nadějně blankytné. I ti dva lemplové působili, že mají hlavu očividně čistou a jasnou, bez vzpomínek na včerejšek. Poté, co si otevřeli jedno pívko, rozložili na zem obrovskou fungl novou modrou plachtu.

Když mě Kantor zahlédl na dvoře, přišel blíž:

„Je to to, co jste chtěl, ne?“

„Proč jste takovou neměli včera?“

„Je moc drahá. Mimochodem, dlužíte nám sto éček.“

„To chcete říct, že jste mi napůl zničili dům, abyste ušetřili sto eur?“

„A máme to tady zase. Už jsem vám to říkal několikrát. Vy jste uzlíček nervů, pane Tanner. Fakt, nervy na hromadě.“

Kolem jedné byla práce hotová a dům úplně zakrytý. Oba kašpaři slezli ze střechy, aby se naobědvali v trávě, jak měli ve zvyku.

Když jsem sledoval, jak si rozkládají piknik, zatímco já se v těch sutinách snažím odstraňovat vodu po včerejší smršti, probudilo to ve mně vztek.

„Rozuměli jste tomu, co jsem vám včera řekl?“

„Pedro mi říkal o tom vašem hovoru včera večer. Buďte bez obav, máme řešení.“

„Co to je za řešení?“

„Takhle, Pedro a já teď v klidu doděláme střechu a pak opravíme škody dole.“

„Teď jste i štukatér?“

„Ále, sádra není žádná věda.“

„Pierre, buďte tak laskav - posbírejte si ty plechovky od piva, seberte si svou smečku a vypadněte odsud.“

„Já jsem Pierrovi říkal, že to nepřijmete,“ přerušil je Pedro. Už vás znám, pane Tanner. Jste tvrdohlavěj nervák. Přesně tak, tvrdohlavěj nervák.“

„Pierre, dejte mi kontakt na vaši pojišťovnu a zapomenem na to. Oni zaplatí všechny škody a stavbu aspoň budou dělat profesionálové.“

„No, právě že to není tak jisté.“

„Co není jisté?“

„Že se o škody postarají profesionálové.“

„A proč by ne?“

„Protože nejsme pojištění, pane Tanner.“

„Vy nejste pojištěný? Jste pokrývač a nejste pojištěný?“

„To byl Pedrův nápad. Říkal, že pojištění je na nic a že vždycky zaplatíte víc, než dostanete.“

Už po druhé se mi nebe zhroutilo na hlavu. Rukama jsem si zakryl tvář, mnul jsem si oči a skoro bez dechu zamumlal:

„Zmizte odsud.“

Pomalů si spakovali svoje věci, jako rekreanti, kterým se končí dovolená. Pierre posbíral to málo náradí, co měli, a psy, a Pedro zatím vylezl na střechu pro rádio. Chvíli se nespokojeně motali kolem dodávky a pak vykročili směrem ke mně s napůl zarmouceným, napůl záludným výrazem.

„...Tak, pane Tanner.... Všechno jsme uklidili...A chtěli jsme vám říct...“

„Co?“

„No, tak, jde o tu plachtu.“

„O jakou plachtu?“

„Tu na střeše, tu novou, co jsme tam zrovna dali.“

„No a?“

„Stála nás sto eur.“

„Já vím, to už jste mi říkali.“

„Pedro to pochopil tak, že nám ji proplatíte.“

„Poslyšte, vy dva. Občas si říkám, jestli jste mravně narušení, nebo prostě jenom blbí.“

„Tak to pozor, pane Tanner, buďte slušný. My jsme vás neuráželi. Takže klídek. Ta věc šla z našeho, takže nám koukejte zaplatit našich sto éček. To je všechno.“

Stačilo, abych zvedl lopatu a zařval, a pochopili, že vyjednávání je u konce.

Když už byli uvnitř v dodávce, Kantor stáhl okénko:

„To jste neměl dělat. My se vrátíme. Dejte si pozor, pane Tanner, vůbec nevíte, s kým máte tu čest.“

Kantor vystartoval, až pneumatiky zapištěly, a zaslechl jsem tupý zvuk, jak to hodilo se psy na plechové dveře vzadu v dodávce.